

Nielsine har altsaa ikke haft nogen Defensor. Det er en Aflæsningssag af samme skandaløse Natur som Alma Bondesens. Jeg antager, at den højtærede Justitsminister paa Grundlag af disse gode Vidnesbyrd, jeg har fremskaffet fra hendes Herskaber, og paa Grundlag af de Fejl, jeg har paavist i Forhørsprotokollen, vil være Nielsine behjælpelig med at faa Sagen optagen til Revision for Højesteret ligesom Alma Bondesens Sag, og det er da min faste Overbevisning, grundet paa mit indgaaende Kendskab til Sagen, at det vil gaa hende, som det gik Alma Bondesen, at hun vil blive frikendt. Hun er straffet for noget, kun ikke *kan* have begaaet, og det, der bliver tilbage, er noget ubetydeligt, et Hæleri, som efter hendes bestemte Udsagn ikke er Hæleri, blot at hun gik med til Pantelaaneren, men ikke fik Andel i Pengesummen. Hun behøvede det ikke. Hendes Fader, der bor i Nyborg, er en overordentlig hæderlig og udmærket Arbejder, som har arbejdet 22 Aar i Bryggeriet, og han sendte hende Penge, naar hun trængte dertil. Det var ikke hende, der var i Pengeforlegenhed, det var Boline. Naar da Forhørsdommeren har faaet en Slags Sympati for Boline, skønt hun drives fra den ene Usandhed til den anden, er det, fordi hun er villig til at sige alt muligt, medens Nielsine er stædig og holder paa sin Ret — indtil hun knækker sammen, da man truer hende med, at hun skal sidde et helt Aar, og saa siger alt, hvad man lægger hende paa Tungen.

Der var mange andre overordentlig interessante Enkeltheder i denne Sag, men jeg tør efter Formandens Henstilling ikke komme nærmere ind derpaa. For øvrigt vil dette jo ogsaa senere komme offentligt frem.

Den højtærede Landbrugsminister kom ogsaa ind paa Spørgsmaalet om Børneforbrydelsernes Tiltagen. Han sagde der, henvendt særligt til mig: „Det ærede Medlem“ — det er mig — „kom ikke ind paa at oplyse nærmere, hvor det særlig er, paa hvilke Egne det særlig er, den Slags Forbrydelser tage til.“ „Jeg ved ikke“, siger den højtærede Landbrugsminister, „om det ærede Medlem havde nogen Oplysninger derom, men jeg skulde taget meget fejl, hvis det ikke netop er i Kjøbenhavn, at den Slags Forbrydelser tage til, og dette sker altsaa trods det, at de Herrer Socialdemokrater gennem deres Fagforeninger have bidraget til, at Lønnen er hævet ret betydeligt. Men hvad er da Grunden?“ Og saa kommer den højtærede Landbrugs-

minister til den Slutning, at Grunden til det tiltagende Antal Børneforbrydelser i Kjøbenhavn er Socialdemokratiets Agitation. Det er os, der altid lægge Ansvarret over paa Samfundet, og derved svække vi Ansvarsfølelsen. Jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han for Fremtiden, inden han vil begrunde en formentlig Kendsgerning, først undersøger, om det nu ogsaa er en Kendsgerning, for ellers er Begrundelsen jo temmelig overflødig. Den højtærede Landbrugsminister spørger mig, om jeg havde nogle Tal at støtte mig til. Det er netop, hvad jeg har, og de vise, at den højtærede Landbrugsministers Formening, at det særlig er i Kjøbenhavn, at Børneforbrydelserne tage til, er gal. Det havde været bedre, om den højtærede Landbrugsminister først havde undersøgt dette Forhold, inden han ledte efter Grunde og gav Socialdemokratiet Skylden. Den højtærede Landbrugsminister kunde have undersøgt den Statistik, der findes i Børnekommissionens Betænkning. Jeg vil endvidere henvise ham til den Statistik, der ledsagede Justitsminister Goos' Forslag i Januar 1901. Han vil der i Rigsdagstidenden for 1900—1901, Tillæg A. omkring Spalterne 3160'erne, finde en Række Tabeller, og han vil Spalte 3174 finde en Kommentar til disse Tabeller. Denne Kommentar tilligemed Tabellerne vise, at der netop i Kjøbenhavn er en Aftagen i Børneforbrydelsernes Antal, men at der uden for Kjøbenhavn er en Tiltagen. Det findes med rene og klare Ord i Justitsministerens ledsagende Bemærkninger til disse statistiske Tabeller. Det havde derfor været klogere af den højtærede Landbrugsminister først at undersøge, om den „Kendsgerning“, at Børneforbrydelserne særlig tiltage i Kjøbenhavn, virkelig er en Kendsgerning, saa kunde han altid bagefter have ledt efter Grundene. Og hvis han saa vilde sætte Socialdemokratiet i Forbindelse med denne Kendsgerning, nemlig de aftagende Børneforbrydelser, vilde hans Ræsonnement have faaet et noget andet Udseende, end det nu fik.

Maa jeg i denne Forbindelse, da man fra Ministerbænken har sat Socialdemokratiet og de tiltagende Forbrydelser i Forbindelse med hinanden, til Trods for, at Statistikkens paa dette Omraade netop taler i modsat Retning, meddele, hvad Inspektionsassistent ved Vridsløselille, Dr. phil. Alex. Kraft, der har undersøgt disse Forhold, udtaler om denne Sag. Han siger: „Naar man har sagt, at det mo-